

จอมใจหมอเทวดา

神醫好苦

ซุนเหยียอิง

เขียน

ลีลรักษ์

แปล

สำนักพิมพ์อรุณ
กรุงเทพมหานคร

หนังสือคุณภาพ
โดยอมรินทร์กรุ๊ป

คำนำสำนักพิมพ์

จอมใจหมอลោด เรื่องนี้เป็นคู่ระหว่างท่านหญิงจอมหยิ่ง ขอบวางอำนาจ กับท่านหมอลោดแสนดีที่ทุกคนรักใคร่ แต่ปากร้ายกับนางคนเดียว เริ่มจาก ความเป็นศัตรู เปลี่ยนเป็นความรัก แต่เพราะภาระหน้าที่ของแวนแคว้น เพราะ บุญคุณของอาจารย์ จึงไม่อาจทำตามความรู้สึกได้ ต้องผ่านบทพิสูจน์มากมาย เพื่อให้ได้อยู่เคียงข้างกันในที่สุด

เป็นอีกหนึ่งเรื่องน่ารักที่อ่านง่าย ๆ สบาย ๆ ที่บ้านอรุณหวังว่าจะสร้าง รอยยิ้มและให้คุณผู้อ่านได้พักจากความเครียดยามว่างค่ะ

สำนักพิมพ์อรุณ

สิงหาคม 2563

นางจึงตอบเขาอย่างไม่หลบเลี่ยง “เจ้าบอกว่าข้า
เป็นสตรีน่าซังมิใช่หรือ เหตุไฉนยังจูบข้าอีก”

เขาเอ็งงัน จากนั้นก็คลี่ม้วนน้อยๆ ชวนให้หลงใหล
“เจ้าน่าซังแต่ก็น่ารักเช่นกัน”

ตัวนุ่งจี๋ห่มดบัญญัติจะเข้าใจ ดวงตากลมโตกะพริบ
ปริบๆ มองเขาอย่างไร้เดียงสา “เจ้าหมายความว่าอย่างไร”

“ก็หมายความว่าเช่นนี้” สิ้นคำลู่เข้าขีวก็จุ่มพิตนาง
อีกครั้ง

ปฐมบท

หลังจากแบ่งแยกดินแดนจงฉู¹ บรรดาเจ้าครองแคว้นต่างมีกองกำลังทหารเป็นของตนเอง ต่างสถาปนาแคว้นแคว้น ตั้งตนเป็นผู้ปกครอง ในบรรดานั้น สามแคว้นที่แข็งแกร่งที่สุดแยกตัวออกมาเป็นแคว้นโจว ซึ่งปกครองโดยสกุสโจว เมืองหลวงคือชวงชาน แคว้นซู่ของสกุสตัวน เมืองหลวงคือลั่วเฟิง และแคว้นหวงของสกุสตั๋ เมืองหลวงคือเฟิงจื่อ

สามแคว้นนี้ปกครองแบบเผด็จการ เจ้าแคว้นที่ดำรงตำแหน่งล้วนมีนโยบายเข้มงวดรุนแรง ภายในแคว้นจึงนับว่าสงบเรียบร้อย

ก่อนแบ่งแยกดินแดนจงฉู สกุสตัวนคือตระกูลแม่ทัพของราชสำนักถือครองตราบัญชาทัพ เมื่อราชสำนักล่มสลาย สกุสตัวนนำกองทัพบีครองพื้นที่แล้วสถาปนาตนเป็นประมุข จากนั้นจึงจัดการแบ่งชนชั้นของประชาชนในอาณัติ โดยในดินแดนใต้ปกครองของตน ชนชั้นชาวนาอยู่ในระดับต่ำสุด พวกเขาอาศัยแถบซานเมืองมานาน พื้นที่เพาะปลูกทั้งหมดล้วนตกเป็นของสกุสตัวน ผลผลิตต้องส่งมอบเข้ายังฉางหลวง จากนั้นเจ้าแคว้นจึงจะแบ่งส่งลงมาให้ตามสัดส่วนของพีชพันธุ์ธัญญาหารที่ส่งมา นอกจากนี้ในยามปกติ

¹ชื่อเรียกประเทศจีนในสมัยโบราณ

ชนชั้นชาวนาไม่สามารถเข้าเมืองหลวงได้ มีเพียงยามข้าศึกบุกมาเท่านั้นจึงจะ
ลี้ภัยเข้ามาในเมืองได้ ชีวิตความเป็นอยู่อัตคัดขัดสนยิ่งนัก

ภายในเมืองลั่วเฟิง การขี่ม้าถือเป็นกิจกรรมเพื่อความเพลิดเพลิน
เฉพาะกลุ่มชนชั้นสูงตลอดจนผู้ลากมาดีซึ่งมีอยู่น้อยนิดเท่านั้น ชาวบ้าน
ทั่วไปแม้จะมีม้าไว้ในครอบครองได้ ทว่าส่วนใหญ่มักใช้เทียมรถขนของ
ไม่สามารถขี่ม้าในเมือง ยกเว้นในเทศกาลแข่งม้าที่จะจัดขึ้นวันที่สิบห้าเดือนเก้า
ของทุกปี ในวันดังกล่าวชาวเมืองลั่วเฟิงทุกคนสามารถเข้าร่วมการแข่งขันขี่ม้า
ได้โดยไม่จำกัดชายหญิง ฐานะ อายุ และรูปร่าง ผู้ชนะจะได้รับเงินรางวัล
กติกามีเพียงข้อเดียวคือผู้เข้าร่วมแข่งขันจะต้องสวมหน้ากาก

และวันนี้ก็เวียนมาถึงเทศกาลแข่งม้าประจำปีอีกครั้ง ผู้เข้าแข่งขัน
มากมายหลั่งไหลเข้าสู่สนามแข่ง แต่จากที่สำรวจดูเสื้อผ้าอาภรณ์และม้าของ
พวกเขา ส่วนใหญ่ยังคงเป็นพวกชนชั้นสูงและคหบดีอยู่นั่นเอง แม้กระนั้น
ประชาชนทั่วไปที่ไม่มีปัญญาเข้าร่วมแข่งก็ยังคงมุงดูอยู่รอบ ๆ สนาม มิใช่
เพราะเหตุใดอื่น แต่เป็นเพราะวันนี้จะมีการแจกจ่ายข้าวสารและผ้าที่นอก
สนามด้วย

การแข่งม้ามิใช่การประลองความเร็ว แต่เป็นการประลองลีลา ผู้เข้า
ร่วมการแข่งขันจะต้องแสดงลีลาการขี่ม้าในระดับความยากง่ายแตกต่างกันไป
ภายในระยะเวลาที่กำหนด นี่จึงเป็นสาเหตุที่ผู้เข้าแข่งขันต้องสวมหน้ากาก
เนื่องจากเมื่อสวมหน้ากากแล้ว การให้คะแนนย่อมไม่เอนเอียงไปตามฐานะ
ของผู้เข้าแข่งขัน

“ต่อไปคือม้าหมายเลขสิบ...สายฟ้า”

ขานชื่อเสร็จ ร่างสะอาดสะอင်းในชุดดำก็ลงสนาม ประเมินจากรูปร่าง
ผู้ขึ้นน่าจะเป็นสตรี ม้าชั้นดีที่ชื่อสายฟ้าที่นางชื่ออยู่นั้นมีขนสีดำลึบเงางาม
สวมอานม้ามงามหรู ทั้งสายบังเหียนยังเปล่งประกายสีทองวาววับ ดูเหมือน
ถักจากไหมทองคำ

หญิงสาวแม้จะสวมเสื้อผ้าเรียบง่าย ทว่าลำพังอุปกรณ์เหล่านั้น ก็รู้ว่า
หากมิใช่ธิดาสกุลสูงศักดิ์ ก็ต้องเป็นคุณหนูบ้านคหบดีใหญ่

หญิงสาวนั่งบนหลังม้าด้วยท่าที่องอาจท้าวหาญ รอนกระทั้งสิ้นเสียงประกาศ “เริ่ม” อย่างเรียบง่ายแล้ว นางก็ทะยานออกไป คอวเจ้าสายฟ้า ห่อตะบึงเข้าไปในสนามแข่ง พลังवादลีลาบนหลังม้าด้วยความยากระดับสูงสุดไม่ซ้ำผู้ใด ทำเอาผู้เข้าชมพากันตื่นตาตื่นใจ อุทานด้วยความทึ่งไม่หยุด

“อา! ร้ายกาจจริง ๆ!”

“ลีลาบนหลังม้าเช่นนี้ ต่อให้เป็นผู้ชาย ยังน้อยนักที่จะทำได้ด้วยซ้ำ!”

ทันใดนั้นหญิงสาวก็เปลี่ยนท่าใหม่บนหลังม้าที่กำลังห่อตะบึง เตรียมตัวจะขึ้น

“สวรรค์! นั่นนางคิดจะทำอะไร คงมิใช่ว่าจะแสดงท่าอาชาเหยียบนางแอ่นเหินเวหาหรอกนะ”

อาชาเหยียบนางแอ่นเหินเวหาคือท่าที่มีความยากระดับสูง ผู้ที่จะต้องยืนบนหลังม้าขณะที่ม้ากำลังวิ่ง จากนั้นควมม้ากระโดดข้ามรั้วกันที่ระดับความสูงต่างกันห้าด้านติดต่อกัน

ลีลาระดับนี้ จนถึงตอนนี้ก็ยังไม่เคยมีผู้ใดทำสำเร็จมาก่อน ผู้ที่ทำได้แค่เน่นได้ยอดเยี่ยมที่สุดทำได้เพียงข้ามรั้วกันที่สี่ก่อนจะล้มเลิกความตั้งใจไป เพราะค่านึงถึงอันตรายต่อชีวิต ยิ่งกว่านั้น นับตั้งแต่เริ่มต้นจนกระทั่งบัดนี้ ก็ยังไม่เคยมีสตรีคนใดทำประลองด้วยลีลาในระดับความยากเช่นนี้

ไม่ว่าจะทำสำเร็จหรือไม่ นางก็เป็นคนแรก และอาจเป็นคนสุดท้ายด้วยเช่นกัน

ท่ามกลางเสียงร้องอุทานด้วยความตกใจของทุกคน หญิงสาวกระโดดข้ามรั้วแรกสำเร็จ จากนั้นก็กระโดดข้ามรั้วที่สองสำเร็จเช่นกัน...

“โอ! เก่งกาจเกินไปแล้ว”

ขณะที่กระโดดข้ามรั้วที่สองสำเร็จ ร่างของหญิงสาวโฉบเฉี่ยวเล็กน้อย ทว่านางพยายามรักษาสมดุล ร่างบอบบางจึงทรงตัวได้อย่างราบรื่น

หลังจากข้ามวนครบรอบ นางก็ทำท่ายั้วกันที่สูงยิ่งกว่าเดิมต่อ แต่ครั้งนี้เจ้าสายฟ้าแสดงท่าที่เหนือล้ำออกมาเสียแล้ว นางคล้ายกับรู้สึกได้ว่ามันพยายามฮึดสู้ ดังนั้นจึงหวดแสลงบนบั้นท้ายมันเบา ๆ เจ้าสายฟ้าเมื่อถูก

แล้วกระตุนก็หื้อเหยียดมุ่นหน้าเต็มกำลัง

ขณะที่กำลังจะกระโดดข้ามรั้วที่สามนั้นเอง รวากันก็ถูกขาหน้าเจ้าสายฟ้า
เกี่ยวจนลอยหือมากระแทกหัวของมันเป็นอย่างจัง ทันใดนั้นมันก็สูญเสียการ
ควบคุม ดืดตัวขึ้นลงอย่างคลุ้มคลั่ง

หญิงสาวที่ยืนบนหลังม้าจะนั่งก็นั่งไม่ได้ จะยืนก็ยืนไม่อยู่ ครั้นเห็นว่า
นางหวัดจะถูกเหวี่ยงตกลงบนพื้นแล้ว ก็มีม้าสีน้ำตาลเกลาดที่รือแข่งอยู่
หลังรวากันกระโจนออกมา ผู้ซึ่งเป็นชายชุดดำ

ท่ามกลางเสียงร้องแตกตื่นของฝูงชน เขาควมม้าวิ่งไล่ตามเจ้าสายฟ้า
แล้วยื่นมือไปหาหญิงสาว “รีบกระโดดมาเร็วเข้า!”

เนื่องจากหญิงสาวสวมหน้ากากปิดบังใบหน้า จึงเผยให้เห็นเพียงดวงตา
ที่ฉายแววตื่นตระหนกกระคนสงสัยกำลังจับจ้องมาที่เธอ นางไม่กระโดด
ตัดสินใจอย่างเด็ดขาดว่าจะแก้ปัญหาที่อันตรายถึงชีวิตนี้ด้วยตนเอง

ดูเหมือนเขาจะมองเห็นความตื้ออานของนาง ดังนั้นจึงควมม้าเข้าประชิด
เจ้าสายฟ้า

“หลบไป!” นางตะโกนลั่น น้ำเสียงฟังดูค่อนข้างเยาวยวัยอายุน่าจะ
ราวๆ สิบสามสิบสี่ปี

เขายื่นมือออกไป พอคว่าตัวนางได้ก็ดึงเข้ามาหาตัว เพียงแต่เวลานี้
ม้าสองตัวชนกัน ทำให้เขาเสียหลักพลัดตกจากหลังม้า แต่กลับกอดนางแน่น
ใช้ร่างกายปกป้องนางไว้

คนทั้งสองร่วงลงพื้น ม้าก็วิ่งเตลิดไป เวลานี้มีคนรู้เข้ามา ชายหนุ่ม
เหลือบมองด้วยหางตา นึกไม่ถึงว่าหนึ่งในนั้นจะเป็นตัวฉิ่งหวน บุตรชาย
ของเจ้าแคว้นตัวนโปทา

เขาก็มลมองเด็กสาวในอ้อมแขน นางยังคงปิดบังใบหน้า ดวงตา
ทั้งคู่จ้องเขม็งมาที่เธอ แวต่ายังคงตื่นตระหนก แต่ก็ยังตื้ออานไม่ยอมคน

“เจ้าไม่เป็นไรกระมัง” เขาถาม

เด็กสาวมองเขาด้วยความตกตะลึง ไม่รู้ว่าหน้ากากของเขาถูกดึงลงมา
ตั้งแต่เมื่อใด เผยให้เห็นแผลบาดเป็นทางยาวรอยหนึ่งบริเวณดวงตาข้างซ้าย

เลือดไหลอาบ เนื่องจากเลือดที่เประเติมใบหน้าดูน่ากลัวยิ่งนัก นางจึงเห็น ใบหน้าเขาไม่ชัดเจน เห็นเพียงนัยน์ตามุ่งมุ่นและท้าวหาญของเขา

ดูเหมือนเขาจะไม่รู้ว่าตนเองได้รับบาดเจ็บ ทั้งสี่หน้าก็ได้ฉวยแวว เจ็บปวดแม้แต่หน้าอก นางกำลังจะเตือนเขาพร้อมถามไถ่ด้วยความเป็นห่วง ก็ได้ยินเขาเอ่ยว่า

“แม่นาง มีหลายเรื่องที่สตรีทำไม่ได้ คราวหน้าก็อย่าอวดเก่งอีก” น้ำเสียงเขาเจือแววหยอกเย้าระคนสั่งสอน

นางผู้หึงหวงตนย่อมไม่พอใจ ย้อนถามทันที “เจ้าเป็นใคร บอก ชื่อมาเดี๋ยวนี้!”

เขาชะงักเล็กน้อย จากนั้นยกยิ้มมุมปากอย่างไม่เย้ยหยัน “ข้าเป็นใคร เจ้าไม่ต้องสนหรอก”

“เช่นนั้นเจ้ารู้หรือไม่ว่าข้าเป็นใคร” นางถลึงตาจ้องเขาอย่างเดือดดาล

ความจริงตั้งแต่เลื้อยไปเห็นตัวนักรบหวนรีบุตรมา เขาก็เดาฐานะของ นางได้แล้ว แต่เขากลับตอบว่า “เจ้าจะเป็นใคร ข้าก็ไม่สนใจเช่นกัน” พุดจบ เขาก็ปล่อยนาง ลุกขึ้นยืน แล้วหมุนตัวจากไปก่อนที่ตัวนักรบหวนจะมาถึง

นางมองตามหลังเขาด้วยความโมโห นี่เป็นครั้งแรกที่นางเจอคนที่ ไม่เห็นนางอยู่ในสายตาเช่นเขา วันหน้าหากได้เจอกันอีก ข้าจะต้องให้เจ้า จ่ายค่าตอบแทนอย่างสาสมแน่!

1

หกปีต่อมา ตันฤตดูสารท ปราสาทเจ้าแคว้นชู
เสียงของตัวนัจชีแว่วมาจากในลานฝึก “หยิบกระบี่ขึ้นมา!”
ตัวนัจชีคือน้องสาวของตัวนัจหวน เจ้าแคว้นชู อายุสิบเก้าปี
ปีที่นางอายุสิบหกก็หมั้นหมายแล้ว คู่หมั้นคือตู่ฉางเฟิง บุตรชายของ
ตู๋เป็นกง เจ้าแคว้นหวง

ยามนั้นเพื่อสานไมตรีและสันติสุขระหว่างสองแคว้น ตัวนัจไปหาผู้เป็น
บิดาจึงให้นางหมั้นหมายกับตู่ฉางเฟิง ทว่าในปีที่นางอายุสิบเจ็ดปีซึ่งเดิมต้อง
ออกเรือน ตัวนัจไปหาทูลกลับตัวนัจสนุนญไป นางจึงอึ้งหวัดไ้ทุกซี้ให้บิดาสวมปี
เพื่อแสดงความกตัญญู ชะลอการแต่งงานออกไปก่อน

“ท่านหญิงชี ข้า...ข้ายอมแพ้...” ชายคนหนึ่งคุกเข่าขอร้อง

“อะไร...” ตัวนัจชีฮึดฮัดจ้องเขาเขม็ง “ยังไม่ถึงสามกระบวนท่า เจ้า
ก็ยอมแพ้แล้วหรือ”

นางแต่งกายเยี่ยงบุรุษ ดูหล่อเหลายิ่งนัก ตัวนัจชีแต่งกายเช่นนี้
มาหลายปีแล้ว ตอนที่นางยังเด็ก บางครั้งจะแต่งกายเป็นบุรุษเพื่อเอาใจบิดา
ผู้เข้มงวด และตั้งแต่ตกม้าในการแข่งขันขี่ม้าเมื่อหกปีก่อน นางก็ยังเก็บ
เสื้อผ้าสตรีไปจนหมด ไม่แม้แต่จะแต่งตัวด้วยซ้ำ

หลายปีมานี้ นางเคียวร่าตนเองอย่างหนักเช่นบุรุษ ไม่ว่าจะฝึกกระบี่ ซี่ม้า ล้วนทุ่มเทฝึกฝนทั้งสิ้น ไม่เคยเหนื่อยหน่ายเกียจคร้าน นางต้องการ พิสูจน์ว่าสิ่งที่บุรุษทำได้ ตัวนจึงซึกิทำได้เช่นกัน ถึงขั้นที่ว่านางจะต้องเก่งกว่า บุรุษด้วย

ทุกวัน ตัวนจึงซึกิคล้ายกับละทิ้งความเป็นสตรีไปแล้ว จะต้องให้พวก ทหารองครักษ์ในเมืองมาเป็นคู่ซ้อมกระบี่กับนาง ประลองกับนาง เมื่อใด ที่ทหารเหล่านั้นไม่อาจทำให้นางพึงพอใจได้ นางก็จะฮึดฮัดไม่สบอารมณ์

เพื่อให้น้องสาวเบิกบานใจ ตัวนจึงหวนจึงส่งคนไปเสาะหาหม้อกระบี่ จากข้างนอกมาประลองกับนาง จนถึงบัดนี้ยังไม่เคยมีผู้ใดเอาชนะนางได้เลย ตรงกันข้ามกลับทำให้นางยิ่งหงุดหงิดเพราะไม่เจอคู่ต่อสู้

“สวะ...สวะทั้งนั้น!” นางโยนกระบี่ทิ้งด้วยความโมโห ตวาดตา “พวกเจ้ามันไร้ปัญญา!”

ทหารองครักษ์ต่างมองหน้ากัน ปิดปากเงียบ

“ซีเออร์” เวลานี้เอง ตัวนจึงหวนก็เดินเข้ามา ยืนถามว่า “เจ้าอารมณ์เสีย อะไรอีกเล่า”

“ท่านพี่” ตัวนจึงซึกิหันไปมองเขาหน้ามูย “แคว้นซู่ของเราไม่มียอดฝีมือ แล้วหรือ”

เขาส่ายหน้าอย่างอดไม่ได้ “เจ้านี่เอาแต่ใจนัก เดิมมีใชว่าอยากเป็น หนึ่งในใต้หล้าไร้ผู้เทียมทานหรือกริ เจ้าชนะทุกคนหมดแล้ว ยังไม่พอใจ อันใดอีก”

“เหนือฟ้ายังมีฟ้า เหนือคนยังมียอดคน จะต้องมียอดฝีมือที่ทำให้ข้า ชำช่องมากกว่านี้แน่” นางกล่าว

“น้องสาวคนดีของข้า...” เขาเดินเข้ามาหานาง ยกมือขึ้นลูบแก้มที่ ขึ้นเหงื่อของนางเบาๆ พลงเอ่ยอย่างทอดถอนใจ “เจ้าอายุสิบเก้าแล้ว ควร ผลัดชุดบุรุษ กลับไปเป็นสตรีเสียที ดูเจ้าสิ รูปโฉมงดงามออกปานนี้ หาก เปลี่ยนไปสวมชุดสตรี จะต้องงามลุ่มบ้านลุ่มเมืองแน่นอน”

นางเบือนหน้าหนี หัวคิ้วพลันขมวดมุ่น “ข้าไม่ต้องการงามลุ่มบ้าน-

ลุ่มเมือง”

ตัวนจิงซีเกิดจากนางรำนามเซียงหลิว เป็นน้องสาวต่างมารดา กับตัวนจิงหวน เขาโตกว่านางสิบสองปี ทั้งรักและเอาใจนางมาตั้งแต่นางยังเด็ก ไม่ว่านางต้องการหรือคิดสิ่งใด ไม่มีเรื่องใดที่เขาขัดความปรารถนาของนาง เขาปฏิบัติต่อนางอย่างดี จนบางครั้งแม้กระทั่งฟูเหรินเจ้าแคว้นอย่างเซียงฉิวเพิ่งเห็นแล้วยังรู้สึกบาตบาตใจ

เซียงฉิวเพิ่งเป็นธิดาเจ้าแคว้นคุณ แต่งงานมาอยู่แคว้นชูตั้งแต่อายุสิบห้าปี นางเป็นภรรยาเอกของตัวนจิงหวน ทว่าตัวนจิงหวนเย็นชากับนางมาโดยตลอด และมักพลอดรักกับบรรดาอนุตโหนางโดยไม่แยแส อีกทั้งสองคนแต่งงานกันมานานหลายปี นางแค้นหลายครั้ง จนถึงตอนนี้ก็ยังมิได้ให้กำเนิดบุตรธิดาให้เขาเลยสักคน สถานะของนางจึงสั่นคลอนเต็มที่ แต่นางเป็นคนหยิ่งทะนงและแข็งกระด้าง จึงไม่เคยประจบเอาใจเขา เพียงทำหน้าที่ของตนให้ดีที่สุด วางตนเป็นฟูเหรินเจ้าแคว้นผู้สงบเสงี่ยม ทว่าเหมาะสมกับตำแหน่ง

“เจ้าแคว้น...” จางฉี ได้เฝ้าที่ปรึกษาราชการเดินเข้ามา ในมือถือจดหมายฉบับหนึ่ง “แคว้นหวงส่งคนนำจดหมายมาขอรับ”

ตัวนจิงหวนรับจดหมายมา หลังจากอ่านดูก็ฉีกจดหมายทิ้งโดยไม่เอ่ยอะไร

เห็นเช่นนั้น ทั้งจางฉีและตัวนจิงซีต่างอึ้งงัน มองเขาด้วยความสงสัย

“ท่านพี่ เกิดเรื่องอะไรหรือ” ตัวนจิงซีถามด้วยความใคร่รู้

เขาเลิกคิ้วพลาบยัมหยัน “ยังจะเป็นเรื่องอะไรได้ หากมิใช่เรื่องที่อยากรีบแต่งเจ้าเข้าบ้านโดยเร็วที่สุด”

“เจ้าแคว้น” จางฉีโหม่นน้ำด้วยสีหน้าเคร่งขรึม “ตามความเห็นของข้าผู้เฒ่า เรื่องแต่งงานของท่านหญิงจะประวิงเวลาอีกไม่ได้แล้ว”

“ซีเอ๋อร์ยังอยู่ในช่วงไว้ทุกข์ สกุลตัวเองก็รู้”

“เรียนเจ้าแคว้น” จางฉีกล่าวต่อด้วยท่าที่เป็นกังวล “หลายปีมานี้ แคว้นโจนวันยังเรื่องอำนาจ แคว้นเล็กแคว้นน้อยรายรอบล้วนถูกรุกราน

ผนวกรวม หากเขาตั้งสกุลตัวเองมาเป็นพวก เกรงว่าจะเป็นภัยต่อแคว้นชู”

ตัวนจึงหวนเหลือบมองจางฉีก่อนเอ่ยเสียงเรียบว่า “ไม่รับ”

ตัวฉางเฟิงแม้เป็นบุตรที่เกิดจากภรรยาเอก ทว่าตัวเป็นภรรยาคงต้องซำฮักมากกว่า ทั้งฝ่ายยอญยังมีบุตรชายด้วยกันคนหนึ่ง ภายหน้าตำแหน่งใหญ่อย่างเจ้าแคว้นจะให้ตัวฉางเฟิงเป็นผู้สืบทอดหรือไม่ก็ยังไม่แน่ว่าห้องสาวตนรูปงามและรอบรู้ทั้งตำราและการต่อสู้เช่นนี้ แทบจะเป็นเครื่องมือทางการเมืองที่สมบูรณ์แบบไร้ที่ติ และมีเพียงหนึ่งในคนนั้นหมิ่น หากต้องแต่งให้ท่านชายที่ไร้อำนาจที่แท้จริงย่อมหนีบว่าเสียเปล่า

จากที่เขารู้ ตัวเป็นภรรยามีโรครุมเร้าป่วยเรื้อรังมานาน พร้อมจะไปแดนสุขาวดีได้ทุกเมื่อ ภายใต้นี้ปีนหากตัวฉางเฟิงยังไม่ได้ตั้งบัลลังก์เจ้าแคว้น เขาคิดถึงชั้นวางแผนจะล้มเลิกการหมั้นหมาย ส่งห้องสาวไปแคว้นโจว ผูกไมตรีกับสกุลโจวแทนด้วยซ้ำ

“แต่ว่า...” สีหน้าจางฉีฉายแววกังวล “ท่านหญิงอายุสิบเก้าแล้ว หากยังยื้อเวลาต่อไปอีก...”

“ได้เท่าจาง” ตัวนจึงชี้นิ้วคิ้วแค้นยี้ม “ไปท่านจึงดูรีบร้อนจะให้ข้าแต่งออกไปยิ่งกว่าพี่ชายข้าเสียอีก”

“ท่านหญิงชี ข้าผู้เฒ่ากังวลว่าเรื่องราวจะเปลี่ยนแปลง ก็เลย...”

“จางฉี” ตัวนจึงหวนตัดบทเขา “หากซีเอ๋อร์ยังไม่อยากแต่ง ใครก็อย่าได้คิดจะบังคับนาง”

“เอ่อ...” จางฉีมุ่นคิ้ว แม้จะกังวลอยู่เต็มอก แต่ก็ไม่ได้พูดอะไรอีก

บางครั้งเขารู้สึกว่ามีไช้ว่าห้องสาวยังไม่อยากออกเรือน แต่เป็นเพราะเจ้าแคว้นยังไม่คิดจะให้นางออกเรือนต่างหาก ท่านหญิงเป็นคนสกุลตัวนย่อมเข้าใจว่าเพื่อเสริมอำนาจของสกุลตัวน การผูกสัมพันธ์กับสกุลตัวเป็นเรื่องสำคัญอย่างยิ่งยวด

ขณะที่ตัวนจึงที่กำลังคิดจะหารือเรื่องอื่นกับพี่ชาย ก็มีเสียงดังมาจากด้านนอกลานฝึก

เมืองเฮยส่วยดินจีต หว่ากลับอุดมสมบูรณ์ด้วยพืชสมุนไพรหายากชนิดหนึ่ง เพื่อซื้อสมุนไพรชนิดนี้ ลู่เอ้าชิวจะไปยังเมืองเฮยส่วยทุกๆ สัปดาห์ และวันนี้เขาเพิ่งกลับมา ทันทีที่เข้าเมืองก็ถูกทหารนายหนึ่งขวางไว้

นายทหารเหลือบมองกระบี่พกของเขาแล้วถามว่า “เจ้าใช้กระบี่เป็นหรือ”

“ข้าพเจ้าน้อยมักเดินทางไกลไปตรวจรักษาโรคบ่อยครั้ง จึงฝึกกระบี่ไว้บ้างเพื่อป้องกันตัว” ว่าพลางดึงกระบี่ออกจากฝักเล็กน้อย “ท่านดูเถิด กระบี่นี้ทื่อแล้ว ไม่อาจทำร้ายคน”

“ในเมื่อเจ้าใช้กระบี่เป็นทั้งยังไม่ทำร้ายคนอื่นอีก เช่นนั้นก็ไปกันเถอะ” นายทหารดึงเขามุ่งตรงไปยังปราสาทเจ้าแคว้น

ลู่เอ้าชิวมีสีหน้าหงาย แต่ก็ไม่กล้ากระทำการุ่มบ้าม ปลอ่ยให้นายทหารนำตัวเขาไป

เดิมเขาเป็นชาวแคว้นโจว บิดาของเขาลู่ฉีเจิ้งรับตำแหน่งหัวหน้าผู้ฝึกยุทธ์ในเมืองหลวง แม้ตำแหน่งจะเล็กแต่ก็พอเป็นที่เชิดหน้าชูตาแก่วงศ์ตระกูลได้ ลู่ฉีเจิ้งเป็นคนเถรตรง ไม่ประจบสอพลอ ไม่ทันทะวัง เผลอไปล่วงเกินคนพาลเข้า จึงถูกให้ร้ายซ้ำยังถูกปลดจากตำแหน่ง นับแต่นั้นครอบครัวยิ่งตกอับมีอากัพันคืน ลู่ฉีเจิ้งตรอมใจจนล้มป่วย นอนซมอยู่หนึ่งปีก็ตายจากไปด้วยความคับแค้นใจ

ยามเยาว์วัยเขามักติดตามบิดามาเยี่ยมเยียนเจิ้งจื่อเจี๋ย สหายสนิทของบิดาที่เมืองลั่วเฟิง เจิ้งจื่อเจี๋ยเป็นหมอลำเลื่องชื่อ ยามแก่เฒ่าเฟิงจะมีบุตรสาวคนหนึ่งชื่อเจิ้งหว่านเออร์ จึงทั้งรักและทะนุถนอมนางยิ่งนัก

หลังจากบิดาสิ้นบุญไป ลู่เอ้าชิวก็มายังเมืองลั่วเฟิงเพื่อขอพึ่งพิงเจิ้งจื่อเจี๋ย และได้กลายเป็นศิษย์ของเขา เรียนรู้วิชาการแพทย์ จนบัดนี้เขาสืบทอดเจตนารมณ์และวิชาความรู้ของเจิ้งจื่อเจี๋ย กลายเป็นท่านหมอลำเจษฎุที่ได้รับความนับหน้าถือตาจากผู้คน

เมื่อเข้ามาในปราสาท เห็นสิ่งปลูกสร้างโอ่อย่างดงาม ลานเรือนที่มีมวนบุปผาชู่อประชันโฉม ตลอดจนเหล่าผู้คนที่เดินผ่านระหว่างลานเรือน ก็

ถูกคิดถึงชานาซึ่งเป็นชนชั้นต่ำสุดนอกเมืองหลวงเหล่านั้น...ทำให้เขาอดรู้สึกหงุดหงิดไม่ได้

หลังจากดินแดนจกญแตกแยก บรรดาเจ้าแคว้นต่างปกครองตนเอง ประชาชนที่อ่อนแอไร้อำนาจทำได้เพียงยอมรับการควบคุมกดขี่เยี่ยงทาสจากผู้มีอำนาจเหล่านี้ แคว้นซู่แม้จะร่ำรวยและอุดมสมบูรณ์ ทว่าลึกลงไปในระดับรากหญ้า มีคนไม่น้อยที่แม้ชีวิตจะไม่ถึงขั้นยากจนข้นแค้น แต่ก็กล่าวมิได้ว่าสุขสบาย

“นี่!” นายทหารเตือนอย่างไม่ค่อยเกรงใจนัก “อีกประเดี๋ยวเจ้าอย่าสู้ให้ชนะ ประลองไปส่งๆ สักสองกระบวนท่าก็ได้สินน้ำใจแล้ว เข้าใจหรือไม่”

ลู่เอ๋อชีวิตถามกลับด้วยความไม่เข้าใจ “ประลองรี”

“ไม่ต้องถามมาก เธอเป็นว่าห้ามทำร้ายเจ้านายข้าเด็ดขาด” ขณะที่นายทหารพูดก็พาเขามาถึงลานแห่งหนึ่ง

ทันทีที่เข้ามาในลาน สายตาของลู่เอ๋อฉิวพลันถูกดึงดูดไปยังคนผู้หนึ่ง คนผู้นั้นสวมชุดบุรุษ ท่าทางองอาจผ่าเผย ดูเจิดจ้าสะกดตายิ่งนัก แทบจะในเวลาเดียวกันนั่นเอง เขาก็รู้ฐานะของนาง เพราะอย่างไรเสีย สำหรับเขา...นางคือความทรงจำอันยากจะลืมเลือน

“ทำอะไร” ตัวนึ่งจ้งหวนเห็นทหารพาชายคนหนึ่งมา สายตาฉายแววสงสัย “นั่นใคร”

“เรียนท่านเจ้าแคว้น ชายผู้นี้ใช้กระบี่เป็น ข้าน้อยจึงพาเขากลับมา ประลองกับท่านหญิงซีซอรับ”

ทันทีที่ได้ยินว่ามีคนจะมาประลองกระบี่กับตน ตัวนึ่งจ้งซีก็ตรงรี่เข้ามาด้วยความตื่นเต้น จากนั้นสายตาก็ถูกชายผู้นี้สะกดไว้

เขามีรูปร่างสูงใหญ่กำยำ สวมชุดผ้าป่านเนื้อหยาบสีน้ำเงินเข้ม มือถือกระบี่เก๋เล่มหนึ่ง ฝักกระบี่สีสีกหรออย่างยิ่ง ด้ามกระบี่พันด้วยผ้าเก่าๆ ริมผ้ารุ่ยเป็นเส้นมานานแล้ว

เขาดูเหนื่อยล้าจากการเดินทาง ท่าทางอ่อนเพลียอย่างเห็นได้ชัด คล้ายกับเพิ่งสิ้นสุดการเดินทางอันยาวนาน ทว่าน้อยนิดตาต่ำลึบของเขาทั้งดูด้นและ

มีชีวิตชีวา ดุจมังกรที่ร่อนทะยานขึ้นจากสระ

โดยเฉพาะรอยแผลเป็นที่ตาซ้ายของเขา ดูเหมือนว่าตอนใต้แผลนี้มา
จะสาหัสไม่น้อย ไม่รู้เพราะเหตุใดจู่ๆ นางก็นึกถึงภาพหนึ่ง ทางไกลทว่าแจ่มชัด
“เจ้ารู้หรือไม่ว่าตัวเองมาทำอะไร” ตัวนึ่งซีธาม

ลู่อ้าชีวิตพยักหน้า

ตัวนึ่งซีธาม ยื่นมือไปรับกระบี่ของตนจากบ่าวนามหมีเซิง หมีเซิง
รีบส่งกระบี่ให้นางทันทีแล้วถอยไปหลบอยู่ด้านข้าง

หมีเซิงเป็นแม่นางอายุสิบสี่ เนื่องจากเจ้านายแต่งกายเป็นบุรุษ นาง
จึงแต่งกายเป็นบุรุษด้วย

ตัวนึ่งซีชักกระบี่ออกมาพลาญออกคำสั่ง “ชักกระบี่”

ลู่อ้าชีวิตชักกระบี่ออกจากฝักตามคำสั่ง

เห็นกระบี่ที่อูของนาง นางก็ชะงักไปเล็กน้อย จากนั้นจึงสั่งองครักษ์
ที่ยืนดูอยู่ทางด้านหนึ่งว่า “เอากระบี่ของเจ้าให้เขายืมหน่อย”

“ไม่ต้อง” เขายืมอย่างไม่สะทกสะท้าน “กระบี่นี้เคยมีอดี”

“แต่นั้นเป็นกระบี่ที่อูนะ” ตัวนึ่งซีเอ่ยอย่างไม่พอใจ

ลู่อ้าชีวิตจ้องนาง จากนั้นก็ยกยิ้มมุมปาก “กระบี่ที่อูยอมไม่
ทำร้ายเจ้า”

ได้ยินเช่นนั้น นางก็เลิกคิ้ว ถลึงตาจ้องเขาอย่างพินเสีย ปากดีนัก
ใครทำร้ายใครก็ยังไม่แน

คนที่แข็งแกร่ง ชอบเอาชนะ และโปรดปรานการต่อสู้เช่นนาง คว่า
กระบี่พุ่งเข้าจู่โจมทันที เขาได้เตรียมเงื่อกระบี่โต้กลับทันควัน

ตัวนึ่งซีประมือกับเขาเพียงสองกระบวณท่า ก็พบว่ากระบวณท่าของเขา
ดุจเมฆเคลื่อนวารีไหล ดูเหมือนนุ่มนวลทว่าดุดัน เขาไม่ธรรมดาอย่างที่คิด
ไว้จริงๆ

ผ่านไปสิบกว่ากระบวณท่า ลู่อ้าชีวิตก็ปัดกระบี่นางทิ้งอย่างง่ายดาย
ปลายกระบี่จ่อที่คอหอยนาง ทำเอานางทั้งตะลึงงันทั้งหงุดหงิด

พวกที่ยืนดูการประลองอยู่ด้านข้างต่างพากันตกใจ จากนั้นก็นึก

เป็นห่วงความปลอดภัยของลู่อ้าวชีวิตขึ้นมา

ตัวนางจึงชี้ไม่เคยพ่ายแพ้ แต่กลับถูกเขาปิดกระป๋องปิดกั้นภายในลิบกว่า กระบวนท่า หากนี่เป็นการต่อสู้หมายถึงชีวิตกันจริงๆ นางคงหัวหลุดไปนานแล้ว นางจึงจ้องเขาด้วยความตกตะลึงระคนท้อใจอย่างช่วยไม่ได้

ลู่อ้าวชีวิตยิ้มมองนาง ไม่นานก็เก็บกระบี่คืนฝัก “ขอบคุณที่อ้อมมือ”

ก่อนจะมายังลานฝึก นายทหารเตือนเขาว่าไม่ต้องต่อสู้จริงจังจนเกินไป แต่สำหรับสตรีผู้หนึ่ง วิสากระบี่ของนางนับว่าไม่เลวทีเดียว เขาเชื่อว่าบุรุษหลายคนยังสู้นางไม่ได้ด้วยซ้ำ

ตัวนางจึงชี้ไม่ยินยอม รีบเก็บกระบี่ขึ้นมามาตั้งท่าอีกครั้ง “เอาใหม่!”

เขาเลิกคิ้วพลงยิ้ม “จำเป็นด้วยหรือ”

นางเกลียดรอยยิ้มของเขาที่ราวกับกำลังยิ้มเยาะตนอยู่ จึงตะคอกใส่เขาอย่างไม่พอใจ “ลงมือเดี๋ยวนี้! นี่เป็นคำสั่ง!”

ลู่อ้าวชีวิตมองนางด้วยท่าทีเย่อหยิ่งเย็นชา ไร้ความเกรงกลัว

คนที่อยู่ตรงหน้าคือน้องสาวของเจ้าแคว้นคนปัจจุบัน เป็นสตรีสูงศักดิ์ที่เรียกลมเรียกฝนได้ผู้หนึ่ง เพียงแต่เพื่อความหยิ่งทะนงและความอยากเอาชนะที่เกินกว่าเหตุ ถึงกับต้องให้ทหารไปจับคนตามท้องถนนมาประลองกระบี่กับนางในปราสาทตามอำเภอใจ นางจึงไม่คิดจะสนองความอยากเอาชนะที่ไร้ประโยชน์ของนาง

เขาเก็บกระบี่ “ข้าเหนื่อยยังมีธุระที่บ้าน ขอลา”

ทันทีที่หันหลังกลับ กระบี่วาววับหลายเล่มก็จ่อที่คอ หน้าอก และหลังของเขา เขาชะงักเล็กน้อย ทว่าสีหน้าไร้ความหวาดกลัว

ตัวนางจึงหวนเดินมาหยุดอยู่ตรงหน้าเขา ปรายตามองอย่างเย็นชา “กล้าดีนัก ที่นี้เจ้าบอกจะมาก็มา จะไปก็ไปได้หรือ”

“ท่านเจ้าแคว้น ข้าเหนื่อยมิได้อยากมา เป็นนายทหารผู้หนึ่งที่ต้องการให้ข้ามาต่างหาก” ลู่อ้าวชีวิตตอบกลับด้วยท่าทีที่ได้ประจบแต่ก็ได้หยิ่งผยอง

“ซีเออร์ต้องการให้เจ้าลงกระบี่ เจ้าก็ลงกระบี่” ตัวนางจึงหวนรักและตามใจน้องสาวยิ่งนัก ทุกคนต่างรู้ดี ใครกล้าไม่เชื่อฟังนางเท่ากับไม่เห็นเขา

อยู่ในสายตา

ลู่อ้าชีวิตหน้าเรียบเฉย ไม่มีวีแววหวาดผวาแม้แต่น้อย “สิ่งที่ข้าควรทำก็ทำแล้ว” กล่าวจบก็ยืนกรานจะจากไป

“สามัน!” ตัวนิจจึงหวนตวาดอย่างโกรธเกรี้ยว

“ข้าก่อน!” ตัวนิจชี้ตะโกนเสียงดัง รุ่งเข้าไปห้ามองครักษ์เหล่านั้น “วางกระบี่!”

เหล่าองครักษ์ต่างมองไปทางนายเหนือหัวอย่างไม่รู้จะทำเช่นไรดี

ตัวนิจจึงหวนเอ่ยด้วยสีหน้าถ่มทิ้ง “ซีเออร์ คนถ่อยนี้ล่วงเกินเจ้ากับข้า ปล่อยเขาไปไม่ได้”

“ท่านพี่ปล่อยเขาเถอะ” ตัวนิจชี้พูด “ข้าไม่เก่งเอง”

ตัวนิจหวนมนั้คว สีน้หน้าไม่สบอารมณ์ “จริงหรือ”

“หากท่านพี่ฆ่าเขา ข้าก็กลายเป็นตัวตลกแล้ว” นางเอ่ยอย่างระมัดระวัง

เขาเพิ่มพ้ด้วยความไม่พอใจเล็กน้อย ก่อนจะส่งสายตาให้องครักษ์เก็บกระบี่

หลังจากองครักษ์เก็บกระบี่ ลู่อ้าชีวิตก็เตรียมจะจากไป

“นี่!” ตัวนิจชี้เรียกเขาไว้ “บอกชื่อมา!”

ลู่อ้าชีวิตหันหน้าม้เล็กน้อย มุมปากยกยิ้ม “ข้าน้อยต่ำต้อย ไม่ควรค่าให้อ่อยถึง” กล่าวจบเขาก็ส้วเท้าจากไป

ขณะมองตามหลังเขาจากไป ในใจตัวนิจชี้พลันปรากฏภาพหนึ่งที่คล้ายคล้ยคล้ยคล้ว่าเคยเห็นม้าก่อนอื่กครั้ง จึงย้งสงสัยในความเป็นมาของเขา

“คุณชายกลับมาแล้ว”

ทันทีที่ลู่อ้าชีวิตก้าวเข้าประตูบ้าน แม่่มมหลิก็วิ่งเข้ามาในห้องโถงรายงานเจ้้งหว่านเออร์

มารดาของเจ้้งหว่านเออร์ล้้นใจหลังจากให้กำเนิดนาง แม่่มมหลิ

ซึ่งคลอดบุตรชายในเวลานั้นพอดีจึงเป็นผู้เลี้ยงดูนางจนโต ทว่าบุตรชายของแม่หมหลิวด่วนจากไปตั้งแต่เด็ก แม่หมหลิวจึงเห็นเจิ้งหว่านเอ๋อร์ที่กำพวามารดาตั้งแต่เกิดเสมือนลูกแท้ ๆ ของตน ทั้งเจิ้งจื่อเจี๋ยก็มิงานรัดตัวจึงวางใจมอบหมายให้แม่หมหลิวเป็นผู้เลี้ยงดูบุตรสาวของเธอ

ได้ยินเช่นนั้น เจิ้งหว่านเอ๋อร์ซึ่งปักผ้ายอยู่ในห้องก็ออกมาต้อนรับทันที “พี่ลู่ พี่กลับมาแล้ว” นางยิ้มพลางมองเขาในสภาพเหน็ดเหนื่อยจากการเดินทาง ทว่ายังคงโดดเด่นสะดุดตา

นางกับลู่เอ๋อชิวนับว่าโตมาด้วยกัน ลู่เอ๋อชิวเป็นศิษย์ที่บิดานางภาคภูมิใจยิ่งนัก รูปร่างหล่อเหลาไม่ธรรมดา เปี่ยมสง่าราศี ต่อให้สวมเสื้อผ้าเนื้อหยาบก็มิได้ลดทอนความสง่างามของเธอแม้แต่น้อย บุคลิกและรูปลักษณ์ของเขาล้วนเป็นตัวเลือกชั้นเลิศ ทั้งเขายังคอยดูแลเอาใจใส่นางอย่างยิ่ง หากต้องเลือกข้อเสียออกมา ก็มีเพียงเรื่องที่เขายากจนเท่านั้น

บิดาของนางมีวิชาแพทย์ล้ำเลิศ ทว่าไม่ชอบรักษาพวกผู้มีอันจะกินเหล่านั้น กลับยินดีรักษาคณยากไร้โดยไม่คิดเงินแม้แต่จัฐเดียว ทำให้แม่จจะเป็นหมอมาทั้งชีวิต ทว่าตอนตายกลับไม่มีแม้แต่บ้านให้คุ้มหัวด้วยซ้ำ

สิ่งที่ลู่เอ๋อชิวแตกต่างจากบิดานางก็คือ เขายินดีรักษาวงศ์ผู้สูงศักดิ์และคหบดี บ่อยครั้งที่เขาได้รับค่ารักษาก่อนโตจากคนเหล่านั้น แต่เงินที่ได้มาล้วนนำไปจุนเจือช่วยเหลือผู้ยากไร้และชาวนาแทบทั้งหมด เขารักษาโรคทั้งยังมักช่วยเหลือเรื่องการกินอยู่ของผู้คนอีกด้วย

เป็นหมอมามากหลายปี เขาไม่มีทั้งสมบัติติดกายและไม่เคยซื้อของดีอะไรให้นางเลย หากมิใช่เพราะต้องการรักษาคำมั่นที่ให้ไว้กับบิดาว่าจะดูแลนางเกรงว่าเขาจะไม่ซื้อเรือนเล็กหลังนี้ในเมืองลั่วเฟิงเสียด้วยซ้ำ

มีบางครั้งที่นางรู้สึกหวาดหวั่นกับอนาคตอย่างเลื่องไม่ได้ ทว่าทุกครั้งที่ได้เห็นเขาที่ทั้งเจริญตาเจริญใจและได้รับความเคารพเลื่อมใสจากผู้คนมากมาย นางก็มักลืมความกังวลและความแคลงใจไปชั่วขณะ

“หว่านเอ๋อร์ ตอนเช้าไม่อยู่ทุกอย่างเรียบร้อยดีหรือไม่”

“อืม ที่บ้านเรียบร้อยดี” เจิ้งหว่านเอ๋อร์ยิ้มตอบ “ยาพวกนั้นที่ท่าน

มอบให้ข้าจัดการ เพียงพอที่จะจ่ายให้คนใช้ที่เจ็บป่วยเล็กๆ น้อยๆ อย่างเป็นหวัดกับท้องเสียได้”

“เช่นนั้นก็ดี”

คืนนั้นเจ้หวนเอ๋อร์เข้าครัวทำกับข้าวหลายอย่างด้วยตนเอง เพื่อเลี้ยงต้อนรับการกลับมาของลู่อ้าว

ระหว่างกินข้าวเขาเล่าเรื่องที่ได้พบได้ฟังระหว่างทาง แต่มิได้เอ่ยถึงเรื่องที่ถูกรวบเข้าไปประลองกระบี่กับตัวนังในปราสาทแม้แต่คำเดียว

เช้าวันต่อมา ยังไม่ถึงเวลาออกตรวจของลู่อ้าว ก็มีคนไข้นต่อแถวยาวเหยียดอยู่ข้างนอกแล้ว

เขาตรวจคนไข้อย่างพิถีพิถันและอดทน ไม่ว่าอาการป่วยจะหนักเบาเล็กน้อยเพียงใด ก็ล้วนอธิบายอย่างละเอียดโดยไม่เคยชักสีหน้ารำคาญใจ

เจ้หวนเอ๋อร์คอยเขียนเทียบยาและจัดยาให้อยู่ข้างๆ บางครั้งหากมีเด็กร้องไห้แง นางก็เข้าไปช่วยปลอบอีกด้วย แม้จะบอกว่านางกับลู่อ้าวมิได้มีสัญญาหมั้นหมายกัน ทว่าทุกคนต่างถือว่านางคือว่าที่ลู่อ้าวเหิน ทั้งยังให้ความเคารพนางอย่างมาก

เวลานี้นางกำลังปลอบเด็กที่ร้องไห้จ้าเพราะต้องล้างแผล

“เสียวลิวจื่อ ไม่ร้องนะ ประเดี๋ยวก็หายแล้ว ท่านหมอเก่งมากๆ เลย”

“ใช่แล้ว เสียวลิวจื่อ เจ้าเป็นลูกผู้ชาย จะมาร้องเจ็บได้อย่างไร”
ลู่อ้าวหันไปพลางให้เสียวลิวจื่อพลางพรวน “แผลนี้เจ้าก็ทำตัวเอง หากเจ้าไม่ซุกซนก็ไม่ต้องเจ็บตัวหรอก”

“ใช่แล้ว” แม่ของเสียวลิวจื่อคอยประสมโรงอยู่ข้างๆ “สมน้ำหน้าเจ้าดูซิว่าวันหน้ายังจะกล้าซนอีกหรือไม่!”

“ไม่กล้าแล้วๆ เจ็บมากเลย...” เสียวลิวจื่อโอดครวญเสียงดัง น้ำตา ร่วงผะๆ

ทันใดนั้นก็มียศโชนดังมาจากด้านนอก “ลู่อ้าว! ลู่อ้าวอยู่ที่นี่”

ผู้คนต่างสงสัย หันไปมองตามเสียงพร้อมกัน มีเพียงลู่อ้าชีวิตที่ทำ
ราวกับไม่ได้ยินอะไรทั้งสิ้น ตั้งหน้าตั้งตาทำแผลให้เสียวลิวจื่อต่อ

เขาจำเสียงนั้นได้ แม้จะนึกไม่ถึงว่าตัวนิจซึ่งจะมามาหาถึงหน้าประตู
แต่ก็ได้ประหลาดใจมากนัก

ปกติชาวเมืองหลวงทุกคนต้องลงทะเบียนราษฎรกับทางการ แม้เขา
จะไม่ได้บอกชื่อตนเองไป แต่หากนางส่งคนสะกดรอยตามเขาแล้วกลับไป
รายงานที่อยู่ ก็สามารถรู้ชื่อของเขาได้ไม่ยาก

เขาไม่เคยคิดหาเรื่องยุ่งยากใส่ตัว แต่เรื่องยุ่งยากก็ยังมามาหาถึงหน้า
ประตูจนได้

“ลู่อ้าชีวิต” ตัวนิจซึ่งในชุดบุรุษรัดกุมถือวิสาสะเดินเข้ามา

เมื่อมีแขกไม่ได้รับเชิญเข้ามา ไม่เพียงดึงดูตสายตาทุกคน ยังพลอย
ทำให้เสียวลิวจื่อหยุดร้องให้ไปด้วย

ขณะมองชายหนุ่มหน้าตาหล่อเหลาตรงหน้า เจิ้งหว่านเอ๋อร์กี้เอ่ย
ด้วยความประหลาดใจ “ขอถามว่าคุณชาย...”

ตัวนิจซึ่งไม่มองนางแม้แต่หน่อย จ้องตรงไปที่ลู่อ้าชีวิต ครั้นเห็นว่า
เขาไม่เหลียวมองตนสักครั้ง ในใจก็ยิ่งหงุดหงิด

นางโยนถุงเล็กๆ ใส่ลิบตำลึงเงินลงบนโต๊ะตรวจตัวยาว “ลิบตำลึงเงิน
ที่เมื่อวานเจ้าลืมเอาไป”

ลู่อ้าชีวิตยังคงไม่มองนางและไม่มองถุงเงินนั้นด้วย

ทว่าเจิ้งหว่านเอ๋อร์กี้กลับมองนางด้วยความตกใจระคนอยากรู้ แล้วมอง
ถุงเงินนั้น แต่ลู่อ้าชีวิตกลับไม่มีท่าที่ตอบสนอง นางจึงไม่กล้าถามมาก

กระทั่งลู่อ้าชีวิตทำแผลให้เสียวลิวจื่อเสร็จเรียบร้อยแล้ว จึงค่อยๆ เหลือบตา
มองตัวนิจซึ่ง “นี่จะทำอะไร”

“รางวัลที่เจ้าได้เมื่อวาน” จากนั้นนางก็ออกคำสั่งอย่างไม่เกรงใจ
“ประลองกระบี่กับข้า”

เขารับถุงเงินไว้ เพราะนี่เป็นเงินที่เขาควรได้รับ จึงไม่เกรงใจกับนาง
เช่นกัน “ข้ายุ่งอยู่ ไม่ว่างมาสนใจเจ้า” พูดจบกก็ตรวจคนไข้ต่อ

ตัวนจิงซึยีนกราน “ข้ารอ”

“ตามที่เจ้าสบายใจ ออย่ารบกวนข้าก็พอ” ลู่เอ้าชีวเอ่ยเสียงเย็นชา
จากนั้นพุงความสนใจทั้งหมดที่คนใช้

ตัวนจิงซึคิตจะหาเก้าอี้มานั่ง กลับพบว่าที่นี่แม้แต่เก้าอี้ที่พอใช้งานได้
สักตัวยังไม่มี นางจึงได้แต่ยืนอยู่กับหมี่เซิง ดูเขาตรวจรักษาคนไข้

คนใช้ที่มารอรับการรักษาไม่รู้ฐานะของนาง จึงเหลือบมองนางด้วย
ความอยากรู้อยากเห็นเป็นพักๆ

ตัวนจิงซึคร้านจะสนใจสายตาสอดส่องของคนที่ไม่เกี่ยวข้องกับพวกนี้
จดจ่ออยู่ที่ลู่เอ้าชีวต่อไป จึงพบว่าเขาตรวจคนไข้อย่างพิถีพิถันและอดทนยิ่ง
คำรักษาก็ค่อนข้างถูก บางครั้งถึงกับไม่เก็บเงินด้วยซ้ำ ราวกับเป็นพระ-
โพธิสัตว์ผู้มีชีวิต แต่ตัวเขาที่เป็นเช่นนี้ ทั้งๆที่รู้ฐานะนาง ทำที่และน้ำเสียง
ที่ใช้กับนางกลับออกจะหยาบกระด้าง นางเป็นคนทะนงตน ย่อมรับไม่ได้ที่มี
คนไม่เห็นตนอยู่ในสายตา ยิ่งคิดก็ยิ่งขัดเคือง

หากคนอื่นกล้าปฏิบัติต่อนางเช่นนี้ จะต้องถูกลงโทษสถานหนัก แต่
ไม่รู้เพราะเหตุใดนางกลับจนปัญญาจะจัดการกับเขา ทำได้เพียงกลักรลื่น
ความไม่พอใจลงไป

ไม่รู้วาร์อนานเพียงใด ในที่สุดเขาก็ตรวจคนไข้เสร็จ ตัวนจิงซึดีใจ
ยิ่งนัก “ลู่เอ้าชีว ตอนนี้เจ้าคงประลองกระบี่กับข้าได้แล้วกระมัง”

ลู่เอ้าชีวไม่สนใจนาง เก็บลว่มยาของตนเรียบร้อย ก็เอ่ยกับเจิ้งหวาน-
เออร์ “ข้าจะไปออกตรวจที่ซานเมือง”

เจิ้งหวานเออร์อิงไปเล็กน้อย ถามว่า “ไปหาลูกหลานหรือ”

“อืม ข้าต้องไปดูหน่อยว่าอาการเขาเป็นเช่นไรบ้าง” เขาบอก

ครั้นเห็นลู่เอ้าชีวมองข้ามนางโดยไม่สนใจโยติ ถึงขั้นเห็นนางไม่มี
ตัวตน ตัวนจิงซึก็โกรธจนคว้นออกหู “ลู่เอ้าชีว เจ้าบังอาจนัก กล้าเมินข้า!”

เขาปรายตามองนาง “เมื่อครู่เจ้าบอกเองมิใช่หรือว่าจะรอให้ข้าหายยุ่ง
ข้ายังยุ่งกับงานไม่เสร็จ” พุดจบเขาก็สะพายลว่มยา เดินทอดน่องออกไป

เห็นเช่นนั้น ตัวนจิงซึก็รีบนำหมี่เซิงเดินตามออกไป

เจิ้งหวานเอ๋อร์มองทั้งสองด้วยความฉงน ไม่เข้าใจว่าเหตุใดคุณชายผู้นี้ต้องรบเร้าให้ลู่เอ๋อเข้าชิงประลองกระบี่ ทั้งยังบอกว่าเมื่อวานเขาชนะได้สิบตำลึงเงิน แต่เมื่อวานเขาเพิ่งกลับมาจากเมืองเฮยสุ่ย แล้วจะไปประลองกระบี่กับผู้อื่นได้อย่างไร

“ไม่รู้ว่าคุณชายท่านนั้นเป็นใครกัน” นางพืมพำ

แม่นมหลิวเดินเข้ามา ได้ยินนางเข้าพอดี จึงอดยิ้มไม่ได้ “คุณหนูนั้นมิใช่คุณชาย แต่เป็นคุณหนูสูงศักดิ์ต่างหาก”

นางตะลึงงัน “อะไรนะ เหตุใดพี่ลู่จึงไปรู้จักคนเช่นนี้ได้”

แม่นมหลิวสายตาเฉียบแหลม มองแวบเดียวก็ดูออกว่าอีกฝ่ายเป็นสตรี กอปรกับเมื่อครู่ได้ยินที่นางพูด หลังจากใคร่ครวญแล้วจึงเอ่ยว่า “นางเอาแต่พูดว่าจะประลองกระบี่กับคุณชาย ข้าเดาว่านางน่าจะเป็นท่านหญิงซีที่ทุกคนรำลือ”

เจิ้งหวานเอ๋อร์ได้ฟังก็ตกตะลึง “แม่นมจะบอกว่านางคือตัวนางจิงซีรี”

“ข้าดูไม่ผิดแน่” แม่นมหลิวเอ่ย “ตัวนางจิงซีชอบแต่งกายเป็นชาย เรื่องนี้ทุกคนต่างรู้กันทั่ว นางคลั่งไคล้การร่ำดาบจับกระบี่ ทั้งยังมักหาคนไปประลองที่ปราสาท ข้าเดาว่าเมื่อวานคุณชายคงถูกทหารจับเข้าไปในเมือง”

แม่นมหลิวนั้นแม้จะเป็นหญิงอยู่กับเหย้าเฝ้ากับเรือน ทว่ารู้จักคนกว้างขวาง ชาวสารว่องไว ทั้งยังฉลาดเฉลียวมากอีกด้วย

“ได้ยินว่านางชอบใช้อำนาจบาตรใหญ่และเจ้าเล่ห์ จะไม่สร้างความยุ่งยากให้พี่ลู่หรือ” เจิ้งหวานเอ๋อร์กังวลยิ่งนัก “เราเปิดร้านหมอละเช่นนี้ก็ลำบากมากพออยู่แล้ว หากนางยังมาหาเรื่องเรานี้จะทำอย่างไร”

แม่นมหลิวถอนหายใจ “ใช่แล้ว คุณชายมีสิทธิเกินไปจริง ๆ หากเขายอมเปลี่ยนความคิดเห็นเอง ก็คงไม่ต้องใช้ชีวิตลำบากเช่นนี้”

ความจริงเจิ้งหวานเอ๋อร์เห็นด้วยกับความคิดของแม่นมหลิว แต่นางเองก็เปลี่ยนแปลงอุปนิสัยของลู่เอ๋อเข้าชิงไม่ได้เช่นกัน ทว่าสิ่งที่นางไม่เข้าใจก็คือ ทั้งที่เขาเป็นบุตรของตระกูลข้าราชการ เหตุใดกลับไม่รู้จักรับหลักการครองตนในสังคมและเรื่องผลประโยชน์เสียบ้าง ว่ากันตามตรง บางครั้งนาง

ยังรู้สึกด้วยว่าเขาไม่รู้จักจนจายโอกาสเอาเสียเลย คิดถึงตรงนี้ นางก็อดทอดถอนใจอย่างเอือมระอาไม่ได้

ตัวนางจึงชี้ตามลู่เข้าชีวออกจากเมือง จนมาถึงหมู่บ้านแห่งหนึ่งแถบชานเมือง

น้อยครั้งนักที่นางจะออกนอกเมืองหลวง และเพียงแค่ว่าเคยผ่านหมู่บ้านชวานาอยู่ไกลๆ ไม่เคยเข้าไป เวลาที่เมื่อตามลู่เข้าชีวมา ท้นที่ที่เหยียบย่างเข้ามาที่นี้ก็ราวกับได้เห็นอีกโลกหนึ่ง

ภาพชีวิตความเป็นอยู่แสนรื่นเริงคั่นเบื้องหน้าไม่เพียงทำให้นางประหลาดใจ แต่ยังรู้สึกเหลือเชื่อด้วย

แคว้นช้อยู่ภายใต้การปกครองของสกุลตัวน เป็นหนึ่งในสามแคว้นที่แข็งแกร่งของดินแดนจงถุ นอกจากนี้เมืองลั่วเฟิงยังเป็นศูนย์กลางการปกครอง และการค้าขายที่เจริญรุ่งเรือง แต่ในหมู่บ้านชวานาแถบชานเมืองกลับมีเพียงคนที่ชีวิตยากแค้น พวกเขาอาศัยอยู่ในกระท่อมเล็กๆ ซอมซ่อ บนใบหญ้า พวกเขาไม่มีรอยยิ้มและความหวังให้เห็น

ขณะที่ตามลู่เข้าชีวมา นางก็มาถึงบ้านชวานาหลังหนึ่ง ผู้ที่ออกมาต้อนรับเป็นผู้หญิง

“ท่านหมอลู่ กลับมาจากเมืองเฮยสุ่ยแล้วหรือ” หญิงผู้นั้นเห็นเขาก็ดีใจยิ่งนัก แต่ครั้นเห็นตัวนางชี้ที่เดินตามหลังเขามา ก็มีสีหน้าระแวงระวังทันที

“ไม่ต้องสนใจนาง ไม่มีอะไรหรอก” ลู่เข้าชีวเอ่ยเสียงเรียบแล้วถามว่า “ลูกหลานดีขึ้นบ้างหรือไม่”

หญิงผู้นั้นสีหน้าหม่นลงพลางส่ายหน้า “ยังเหมือนเดิม”

ลู่เข้าชีวไม่พูดพร่ำทำเพลง เดินเข้าไปในบ้าน ตัวนางชี้เห็นเช่นนั้นก็นำหมีเชิงตามไปทันที

พอเข้าไปในบ้าน ชายชราคนหนึ่งนอนอยู่บนแคร่ไม้กระดาน บนร่างคลุมผ้าห่มผืนบางทั้งเก่าทั้งขาด ไม่รู้ว่าตื่นหรือหลับอยู่ ปากเพื่อไม่หยุด

ลู่เข้าชีวเดินเข้าไปหา พลังเอ่ยอย่างเป็นกันเองว่า “ลูกหลาน ข้าเอง”

ชายชราค่อยๆ ลืมตาขึ้น เอ่ยเสียงแผ่ว “ท่าน...ท่านหมอ...”

“ท่านกินข้าวกินยาตรงเวลาหรือไม่” เขาถามพลางค่อยๆ ยกมือชายชราขึ้นมาตรวจชีพจร

“ท่านหมอ ตาแก่อาย้เข้า...หมดทางรักษาแล้ว” ชายชราเอ่ยอย่างหมดอาลัยตายอยาก

“ท่านลุงอย่าพูดเช่นนั้น ท่านต้องกินให้มากๆ จึงจะมีแรง”

หญิงผู้นั้นรีบเดินเข้าไปปลางเอ่ยด้วยสีหน้าเศร้าสร้อย “ท่านหมอเก็บเกี่ยวคราวนี้ พอส่งขึ้นไปเบื้องบนแล้วก็เหลือให้กินให้ใช้ไม่มากเท่าใด อาหารสามมื้อยังเป็นปัญหา ยิ่งไม่ต้องพูดถึงเรื่องจะซื้อหยูกยาให้พ่อข้า”

ลู่เอ๋อชี้ได้ฟังก็ล้วงถุงเงินเล็กๆ ที่ตัวนุ่งจี๋ซีให้เขาออกมาจากอกเสื้อ แล้วมอบให้หญิงผู้นั้นทันที “เงินนี้เจ้าเก็บไว้ใช้เถอะ”

นางรับมา พบว่าถุงใบนั้นหนักพอตัวก็อดตกใจไม่ได้ จึงรีบปฏิเสธ “ท่านหมอลู่ เงินนี้...ไม่ได้ เราจะรับความช่วยเหลือจากท่านอีกไม่ได้ ท่านช่วยพวกเรามากเกินไปแล้ว”

ตัวนุ่งจี๋ซีก็มองเขาด้วยความประหลาดใจเช่นกัน นั่นตั้งสิบตำลึงเงินเชียวนะ เจ้ามอบให้คนอื่นหน้าตาเฉยเช่นนั้นหรือ

ลู่เอ๋อขมขมุ่ปาก “รับไปเถอะ เงินพวกนั้นเป็นน้ำใจจากแม่...คุณชายท่านนี้”

ตัวนุ่งจี๋ซีเผยตัวตนในฐานะบุรุษ หากเขาพูดออกไปว่านางเป็นแม่นางพ่อลูกสกุลหลานจะต้องนี้สงสัยในความเป็นมาของนางแน่ แม้จะบอกว่ามิใช่ทุกคนที่มีโอกาสได้เห็นตัวนุ่งจี๋ซีก็ตาม แต่เรื่องที่นางชอบแต่งกายเป็นชายนั้นกลับเป็นที่รู้จักกันทั้งเมือง เพื่อหลีกเลี่ยงไม่ให้เกิดปัญหาตามมา เขาจึงไม่คิดจะเปิดเผยฐานะของนาง

หญิงผู้นั้นมองตัวนุ่งจี๋ซีด้วยความแปลกใจ จากนั้นก็เพิ่งรู้ตัว รีบเอ่ยขอบคุณ “คุณชาย ขอขอบคุณที่ท่านเมตตา ไม่ทราบว่าคุณชายมีนามว่าอะไร”

เป็นเพราะลู่เอ๋อขมขมุ่เยียดบุญคุณนี้ให้นาง ทำให้นางยังงุนงงไม่หายชั่วขณะนั้นตัวนุ่งจี๋ซีจึงตอบสนองไม่ทัน

“ข้า...”

“คุณชายท่านนี้ทำความดีแต่ไม่ประสงค์ให้ผู้ใดล่วงรู้ เจ้าก็เรียกเขาว่า คุณชายนิรนามแล้วกัน” ลู่เอ๋อชีวกกล่าว

หญิงผู้นั้นขอบตาแดงเรื่อด้วยความซาบซึ้งใจ “บุญคุณของคุณชายนิรนาม เราสองพ่อลูกจะจดจำไว้ในใจเจ้าค่ะ”

“เอ่อ...ไม่...ไม่เป็นไรๆ” ตัวนจิงซีทำตัวไม่ถูกอยู่บ้าง

ลู่เอ๋อชีวตรวจชีพจรให้ลูกหลานและจ่ายยาให้ หลังจากกำชับอีกเล็กน้อย ก็ขอตัวลากลับ

ทันทีที่ออกจากบ้านสกุลหาน ตัวนจิงซีก็สุดหายใจลึก เมื่อครู่ตอนอยู่ในกระท่อมเล็กๆ นั้น นางอืดอืดจนแทบจะหายใจไม่ออก

“ลู่เอ๋อชีว” นางดึงแขนเสื้อเขาไว้ทันที มองเขาอย่างสงสัย “เจ้าโง่หรื”

ลู่เอ๋อชีวมองนางแล้วย้อนถาม “แล้วทำไม”

“ลิปตำลึงเงินนั้น เจ้าให้นางเช่นนี้เลยหรือ”

“เงินทองเป็นของนอกกาย ยามเกิดไม่มีมา ยามตายเอาไปไม่ได้” เขายิ้มอย่างผ่อนคลายเป็นพิเศษ

ได้ยินเช่นนั้นนางก็อดอึ้งไปไม่ได้ ผ่านไปครู่หนึ่งกว่าจะหาเสียงตนเองเจอ “แต่ว่าเจ้า...เจ้าไม่เพียงไม่เก็บคำรักษา จ่ายยาก็ยังไม่คิดเงิน ทั้งยังให้เงินพวกเขาก็กะ เจ้าไม่ต้องทำมาหากินหรื”

“ข้าไม่จำเป็นต้องใช้เงินนั้นเลี้ยงชีพ แต่พวกเขาจำเป็นต้องมีลิปตำลึงเงินนั้นประทังชีวิต” ลู่เอ๋อชีงห์รีตา จ้องนางเหม็ง “เจ้ารู้หรืไม่ ชาวนาที่อาศัยอยู่แถบซานเหมิงเหล่านี้นั้นชีวิตความเป็นอยู่เช่นไร พวกเขาทำไร่ถนาอย่างลำบากยากเย็นมาทั้งปี พืชผลทั้งหมดต้องส่งไปให้เจ้าแคว้น แต่ค่าตอบแทนที่เจ้าแคว้นมอบให้พวกเขากลับน้อยนิดนัก...”

“ข้าก่อน” ตัวนจิงซีขัดจังหวะเขา “เดิมการเพาะปลูกก็เป็นหน้าที่ของพวกเขาชานาอยู่แล้ว พี่ชายข้าก็ให้เงินพวกเขาอยู่”

เขายิ้มหย่น “พวกเขาใช้ชีวิตเช่นใด เจ้าก็เห็นกับตามิใช่หรือ”

เผชิญกับสายตาแข็งกร้าวราวกับถูกเขาพิพากษา หัวใจนางก็บีบรัด

แน่น นึกถึงทุกสิ่งที่ได้เห็นเมื่อครู และนึกถึงรสชาติที่อยากจะทรมานรับไวนั้น

“เจ้ารู้หรือไม่ หญิงคนเมื่อครูอายุเท่าใด” จู๊ๆ ลู่อ้าชีวิตก็ถามขึ้นมา

แม้ตัวนางจึงจะไม่รู้ว่าเหตุใดเขาจึงถามเช่นนั้น แต่ก็ยังคิดอย่างจริงจัง แล้วตอบว่า “สักสิบห้าสิบปีกระมัง”

“ปีนี้นางอายุยี่สิบเก้า” เขาตอบ

นางตกตะลึงไปทันที “เป็นไปได้อย่างไร”

“ข้าไม่ได้โกหก” ลู่อ้าชีวิตเอ่ยต่อ “ลูกหลานไม่มีลูกชาย มีเพียงลูกสาว คนนี้เท่านั้น เพื่อช่วยงานในนาและเลี้ยงดูบิดา นางจึงไม่ได้ออกเรือนจนถึงตอนนี้ ด้วยภาระในชีวิตที่หนักหนาสาหัสจึงทำให้นางแก่ก่อนวัย และภาระนี้ก็เป็นสกุลตัวของเจ้าที่เอามาเพิ่มบนตัวนางทั้งสิ้น”

ขณะที่เขาพูด แม้มุมปากจะประดับรอยยิ้ม ทว่านางกลับรู้สึกว่ารอยยิ้มของเขาช่างทิ่มแทงจนทำให้รู้สึกเลอะอายใจอย่างไร้สาเหตุ แต่นางไม่มีวันยอมให้ใครมาว่าร้ายตระกูลของตนเช่นนั้น จึงจ้องจางมาดซึ่งขัง ได้กลับมา “เจ้าพูดเช่นนั้นไม่เป็นธรรมต่อสกุลตัวของข้า ตอนนั้นราชสำนักแตกแยก หากมิใช่เพราะสกุลตัวของข้าปกป้องเมืองลั่วเฟิงไว้ ประชาชนจะยังอยู่รอดปลอดภัยหรือ”

สีหน้าเขอึมครึมลงทันใด เอ่ยเสียงเย็นชา “คุณหนูสกุลตัวน ดูเหมือนเจ้าจะมองแต่สิ่งที่เจ้าอยากเห็นเท่านั้น” เขาสะบัดมือนางออกแล้วผละจากไป

ตัวนางจึงรีบตามไปขวางเขาไว้ “ข้าก่อน เจ้ายังไม่ได้ประลองกระบี่กับข้าเลย!”

ข้าวิ่งไล่ตามเจ้ามาขนาดนี้ก็เพราะต้องการประลองกับเจ้าอีกครั้ง เจ้าบอกว่าจะไปก็ไปเลยได้อย่างไร เจ้าบอกว่ายุ่งข้าก็รอ ตอนนั้นเจ้าเสร็จงานแล้วโยยจึงยังไม่สนใจข้าอีก

ลู่อ้าชีวิตตีหน้าเคร่งขรึม แวดตาเยียบเย็นดูน่าดั่งแข็ง “เจ้าก็ยังไม่รู้ซึ้งถึงความทุกข์ยากของชาวบ้านจริง ๆ” เอ่ยจบเขาก็หันนางให้พ้นทางสาวเท้าจากไป ทั้งตัวนางจึงที่มีสีหน้าไม่พอใจแต่ก็จนปัญญาจะสวนกลับให้ยืนอยู่ที่เดิม

เมื่อกลับมาที่เมืองหลวง ตัวนจิ่งซีก็เล่าสิ่งที่นางพบเห็นในหมู่บ้านชาวนาแก่พี่ชาย แน่หนอนว่านางไม่ได้เอ่ยถึงคนที่พานางไปที่นั่น

ตัวนจิ่งหวนได้ฟังกับอภินิหารเพียงว่า แว่นแคว้นหนึ่งเดิมก็ควรมีชนชั้นและระเบียบกฎเกณฑ์ หากไม่ควบคุมจัดการก็จะสูญเสียบรรเบียบภายใต้การปกครองของพวกเขาสกุลตัวน ประชาชนต้องอยู่อย่างสงบเรียบร้อยนับตั้งแต่ราชสำนักแตกแยก มีเพียงช่วงหลายปีก่อนหน้านั้นที่มีผู้รุกรานเข้ามาก่อวุ่นวาย แต่หลายสิบปีให้หลังก็ไม่เคยเกิดสงครามอีกเลย เรื่องนี้จึงพิสูจน์ได้ว่าการปกครองของสกุลตัวนไม่มีปัญหาแม้แต่น้อย

ฟังคำอธิบายของพี่ชายจนจบ แม้นางจะยังกังขาอยู่บ้าง แต่ก็ยอมรับในวิธีการพูดเช่นนี้ อย่างไรเสียผู้ครองแคว้นย่อมไม่อาจปล่อยให้สาธารณความรู้สึกละเลยได้ เพื่อความสงบเรียบร้อย บางครั้งหากจำเป็นต้องโหดเหี้ยมก็ต้องโหดเหี้ยม

สองวันต่อมาตัวนจิ่งซีก็มาที่ร้านหมอลูกู่เอ้าชีอีกครั้ง นางยังไม่ยอมถอดใจอยากเอาชนะเขาให้ได้

ทันทีที่ก้าวเข้าประตูไปและพบว่าไม่มีคนใช้มารอต้อนรับ นางก็ดีใจ “ลูกู่เอ้าชี วันนี้เจ้าไม่มีคนใช้ คงว่างแล้วกระมัง รีบมาประลองกระบี่กับข้าเดี๋ยวนี้”

ลูกู่เอ้าชีไม่แม้แต่จะแลนาง สองตาดจ้องอยู่กับตัวยาในมือ พลังตอบกลับด้วยน้ำเสียงเรียบเฉย “หากรู้ว่าเจ้าจะนำรำคาญเช่นนี้ ข้าเชื่อคำเตือนของทหารคนนั้นแต่แรกก็ดี...”

นางถามกลับด้วยความงุนงง “คำเตือนอะไร...”

“เจ้าไม่รู้หรือ” เขาปรายตามองนางผาดหนึ่งก่อนเอ่ยหยัน “แต่ละคนที่ถูกพาตัวเข้าไปในปราสาทเพื่อประลองกระบี่กับเจ้า ล้วนถูกขอร้องให้แกล้งแพ่ทั้งสิ้น อีกทั้งขอเพียงแกล้งแพ่ก็จะมีเงินให้ด้วย”

ตัวนจิ่งซีตกตะลึงไปทันใด เอ่ยอย่างไม่อยากเชื่อ “เจ้า...เหลวไหลทั้งเพ!”

นี่ไม่ใช่เรื่องจริง! เจ้าพวกซีแพ้นั้นฝีมือสู้ข้าไม่ได้ต่างหาก ไม่ใช่
แก๊งแพ้ย!

“ข้าเดาว่าเป็นคำสั่งของเจ้าแคว้นพี่ชายเจ้า” ลู่เอ๋อชิงเอ่ยอย่างเย็นชา
“อย่างไร้เจ้าก็เป็นน้องสาวสุดรักสุดหวงแทนของเขานี้”

ตัวนิงซีเป็นน้องสาวที่ตัวนิงหวนทะนุถนอมมากที่สุด เขายังจำได้
ตอนที่ช่วยนางซึ่งถูกม้าสะบัดตกลงมา หลังจากออกจากสนามแข่งไม่นาน
ตัวนิงหวนก็ตรึงเข้ามาแทงม้าที่ขี่สายฟ้าตัวนั้นตายในตาบเดียว

ใช่แล้ว เขาคือคนที่ช่วยชีวิตนางในตอนนั้น และรอยแผลเป็นยาว
ที่ตาซ้ายของเขาก็คือแผลที่ได้จากการช่วยชีวิตนางครั้งนั้นนั่นเอง เขาไม่เคย
นึกเสียใจที่ช่วยนางไว้ ต่อให้หลังจากรู้ฐานะของนางแล้วก็ตาม หากเกิดเรื่อง
ซ้ำอีกครั้ง เขาก็ยังยื่นมือช่วยนางโดยไม่ลังเลเช่นเดิม

หกปีมานี้ ทุกครั้งที่เขาองเงาสะท้อนของตนในคันท้อง ก็มักนึกถึง
นัยน์ตาเป็นประกายที่เยื่อหุ้มตาโตเปรี้ยวของนางเสมอ แม้ไม่ได้ตั้งใจจะ
จดจำเรื่องราวในตอนนั้น แต่ทุกครั้งที่เขาอุบรอยแผลเป็นนี้ หัวใจกลับ
เต้นแรงอย่างไม่อาจควบคุม

เขาไม่เคยคิดว่าจะได้พบนางอีก ทว่าตอนนี้นางปรากฏตัวตรงหน้าเขา
อีกครั้ง ลางสังหรณ์บอกเขาวานางจะเป็นตัวปัญหา ทั้งเขาก็ไม่ยากหา
ปัญหาใส่ตัว

เขาในตอนนั้นคิดเพียงอยากประกอบอาชีพหมอเพื่อช่วยคน ดูแลเจ้-
หวานเอ๋อว์ให้ดีและแตงนางเป็นภรรยาเพื่อมิให้ผิดต่อคำฝากฝังของอาจารย์
ผู้มีพระคุณ จากนั้นก็ใช้ชีวิตอย่างสงบสุข

ตัวนิงซีหลังคิดมาตลอดว่า เพราะฝีมือกระบี่ของตนสูงส่ง จึงรบ
ร้อยครั้งชนะทั้งร้อยครั้ง ทว่าเวลานี้เมื่อได้ยินสิ่งที่เขาบอกว่า ชัยชนะของนาง
แท้จริงเกิดจากความรักและการตามใจของพี่ชาย หัวใจที่หยิ่งทะนงก็ได้รับ
ความกระหึ่มกระเทือนอย่างแสนสาหัส ยากจะยอมรับเรื่องเช่นนี้ได้ ทั้งยัง
ทำให้นางไม่ยินยอม จะต้องสู้กับเขาอีกครั้งเพื่อพิสูจน์ว่านางมีความสามารถ
จริงๆ ให้ได้

“ลู่อ้าวชีวิต!” เรียวคิ้วองอาจข่มคนเล็กขึ้น ตาจ้องเขาเขม็ง “ข้าไม่เชื่อที่เจ้าพูด หยิบกระบี่ของเจ้าออกมาสู้กับข้าจริง ๆ อีกรอบ!”

ลู่อ้าวชีวิตไม่แยแส ทั้งไม่ตอบรับโดยสิ้นเชิง ง่วนอยู่กับการจัดยาต่อไปราวกับนางไม่มีตัวตน

ตัวนงจึงซีโมโหถึงขีดสุด เดินเข้าไปด้วยแรงมูทะลุ สองมือกวาดยาบนโต๊ะร่วงลงมา แล้วเหยียบย่ำกระบี่ที่บิ่นชำรุดเต็มแรง

เขาพุ่งมาผลักนางออกไป จ้องมองนางอย่างเดือดดาล พุดไม่ออกไปชั่วขณะ

เห็นความโกรธเกรี้ยวในแววตาเขา นางก็ตะลึงไปทันที แต่ก็ยังไม่ยอมลดราวคอ กัดฟันขึ้น พลางเอ่ยอย่างวางอำนาจ “จะทำไม!”

“เจ้ารู้หรือไม่ว่าของพวกนี้มีไว้ช่วยชีวิตคน” ลู่อ้าวชีวิตเอ่ยเสียงเข้ม

“เจ้าวอนเอง” มิใช่ นางไม่รู้วาทนทำผิด แต่เมื่อครุ่นนางโกรธจนขาดสติจริง ๆ นางไม่อาจกลักรื่นโรสนี้ลง “หากเจ้าเชื่อฟังคำสั่งโดยดี ก็คงไม่เกิดเรื่องเช่นนี้!”

ดวงตาของเขาหริ่ง แผ่ประกายข่มขวัญออกมา “ไสหัวไป!”

ตัวนงจึงซีปากค้าง กล้าได้อย่างไรมาสั่งให้ข้าไสหัวไป!

“เจ้าไม่ไป ข้าจะโยนเจ้าออกไปเอง”

“เจ้ากล้า!” นางถลึงตาใส่เขาอย่างวางอำนาจ

ลู่อ้าวชีวิตไม่ได้เกรงกลัวสถานะและอำนาจของนางแม้แต่น้อย จ้องตรงไปที่นางด้วยสายตาเยียบเย็น แค้นเสียงลอดไรฟันว่า “เจ้าก็ลองดู”

น้ำเสียงและสีหน้าของเขาทำให้ตัวนงจึงซีรู้ว่าเขาเอาจริง ไม่รู้เพราะเหตุใด หัวใจนางพลันบีบรัดแน่น รู้สึกหวาดหวั่นขึ้นมาจริง ๆ

นางไม่แน่ใจว่าเขาจะทำอะไรนาง แต่เชื่อว่าคงไม่ปล่อยนางไปง่ายๆ แน่

นางกลัว แต่สิ่งที่กลัวมิใช่เรื่องที่ว่าจะจัดการนางอย่างไร แต่กลัวว่าไม่ว่าเขาจะจัดการนางอย่างไร นางก็ไม่อาจเอาคืนหรือลงโทษเขาได้เลยต่างหาก

แต่ไหนแต่ไรไม่เคยมีใครมีอิทธิพลเหนือนางเช่นนี้ พอคิดถึงตรงนี้

ร่างของนางก็สั่นสะท้านโดยไม่รู้ตัว

“ท่านหญิงซี...” หมี่เซิงซึ่งอยู่ข้างๆ กระตุกแขนเสื้อนางเบาๆ ด้วยความกังวล

ตัวนางจึงซิจึงตึงสติกลับมาได้ นางเหลือบมองหมี่เซิง จากนั้นก็จ้องลู่อ้าชีวิต แสร้งทำเป็นเกรี้ยวกราด “ลู่อ้าชีวิต เรื่องนี้จะให้เลิกแล้วกันไปเช่นนี้ไม่ได้” หลังจากหึงคำพูดนี้ไว้ นางก็พาหมี่เซิงเดินหนีๆ จากไปอย่างลึนท่า

พ้นจากร้านหมอมมาได้สักระยะ อารมณ์ของนางยังคงคุกรุ่น หรือพูดให้ตรงกว่านี้คือ ความรู้สึกปั่นป่วนนั้นยังไม่คลายลงแม้แต่น้อย ยิ่งทำให้สีหน้านางบูดบึ้งถึงขีดสุด

“ท่านหญิงซี” หมี่เซิงเห็นท่านหญิงได้รับความไม่เป็นธรรมก็โกรธแทนนาง “หมอคนนั้นทำเกินไปจริง ๆ ถึงกับกล้าเสียมารยาทเช่นนี้ เรากลับไปบอกท่านเจ้าแคว้นสั่งสอนให้เขารู้สำนึกเสียบ้าง!”

ไต้ยิ่นเช่นนั้น ตัวนางจึงซิกกลับหายโกรธอย่างไร้สาเหตุ เปลี่ยนเป็นตึงเครียดและวิตกกังวลแทน นางเอ่ยด้วยสีหน้าจริงจัง “หมี่เซิง เรื่องวันนี้อย่ารวมทั้งเรื่องเกี่ยวกับลู่อ้าชีวิต ห้ามเจ้าพูดออกไปแม้แต่คำเดียว ไต้ยิ่นหรือไม่”

หมี่เซิงน้าวหน้า ยังคงรู้สึกไม่ยินยอม “แต่เขาทำตัวน่ารังเกียจเกินไปจริง ๆ นะเจ้าคะ หากท่านเจ้าแคว้นรู้เข้า จะต้องไม่ละเว้นเขาแน่”

ตัวนางจึงรู้ดีว่า หากพี่ชายรู้เข้า เขาจะต้องหาข้ออ้างไม่ก็วิธีการใดมาลงโทษลู่อ้าชีวิตแน่นอน ทว่านางเองก็ไม่อยากให้พี่ชายทำกับเขาเช่นนั้น

“นี่เป็นเรื่องระหว่างข้ากับเขา ไม่ต้องให้ใครยื่นมือเข้าแทรก” นางหรีตาลง จ้องหมี่เซิงกลางเตือนว่า “สาวใช้อย่างเจ้าจงปิดปากให้สนิทหน่อย หากแพร่งพรายออกไป ข้าจะมาเอาเรื่องกับเจ้า”

หมี่เซิงเห็นท่านหญิงซิงซังเช่นนี้ก็รีบหุดคอโดยไม่รู้ตัว รับคำสั่งเสียงดัง “เจ้าคะ ท่านหญิงซี”